

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 2/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący odwołanie			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# obwiniony			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			XX		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XX			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
		XX			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

	<p>przez obwinionego w toku postępowania przed Komisją Dyscyplinarną,</p> <p>3. częściowe przypisanie odpowiedzialności dyscyplinarnej za czyn, który nie jest objęty odpowiedzialnością dyscyplinarną komornika sądowego określoną w ustawie obowiązującej w chwili jego popełnienia i tym samym naruszenie zasady nullum crimen sine lege.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Dla „oczyszczenia przedpola” wyjaśnić na wstępie należy, iż obwiniony w zarzutach sformułowanych w pkt 1 i 2 odwołania zdaje się mylić kwestie prawidłowości postępowania organu</p>			

orzekającego w pierwszej instancji i poprawności sporządzonego uzasadnienia. Tymczasem jeśli chodzi o pierwszą z tych kwestii, to stwierdzić trzeba, iż Komisja Dyscyplinarna procedując na dwóch terminach rozprawy, umożliwiła obwinionemu złożenie wszelkich wniosków dowodowych i przeprowadziła dowód z przedstawionych przez niego dokumentów. Żaden wniosek dowodowy obwinionego nie pozostał bez rozpoznania, żadnego też nie oddalono. Tym samym nie sposób uznać, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie było niekompletne, zresztą w pisemnym uzasadnieniu odwołania obwiniony nie wskazał żadnego konkretnego

dowodu, o który
wnioskował i
którego Komisja
nie
przeprowadziła.

Także treść
zapadłego w I
instancji
orzeczenia nie
nasuwa żadnych
wątpliwości w
tym sensie, że
jest to orzeczenie
przesądające
winę
obwinionego
odnośnie
wszystkich
zarzucanych mu
czynów.

Zupełnie czym
innym jest
natomiast
poprawność
sporządzonego
przez Komisję
Dyscyplinarną
uzasadnienia
zaskarżonego
orzeczenia i w
tym zakresie w
znacznej części
podzielić należy
zastrzeżenia
sformułowane
przez
odwołującego.

Uzasadnienie
orzeczenia
Komisji
Dyscyplinarnej
zgodnie z
odesłaniem
zawartym w
art. 223 ust.
2 ustawy o
komornikach

sądowych
powinno
odpowiadać
wymogom
określonym w
art. 424§1 i 2
k.p.k. Powinno
zatem zawierać
wskazanie, jakie
fakty organ
orzekający uznał
za udowodnione
lub
nieudowodnione,
na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych, a
także
wyjaśnienie
podstawy
prawnej
orzeczenia, a
wreszcie –
okoliczności,
które organ miał
na względzie
przy wymiarze
kary.

Nie budzi
wątpliwości, iż
uzasadnienie
orzeczenia
zapadłego w
niniejszej
sprawie
wymogom tym
nie czyni zadość.

Komisja
Dyscyplinarna
ograniczyła się
do
przedstawienia
w nim treści
wniosku
Rzecznika
Dyscyplinarnego

przy K., linii
obrony
obwinionego
oraz
podsumowania,
że w ocenie
organu
orzekającego
wina
obwinionego nie
budzi
wątpliwości;
jedynie część
uzasadnienia
dotycząca
wymiaru kary
zawiera
odpowiednią
argumentację w
rozumieniu art.
424§2 k.p.k.
Próżno
natomiast
szukać w tym
dokumencie
własnych
ustaleń
faktycznych
Komisji czy
oceny dowodów,
zwłaszcza
przedłożonych
przez
obwinionego.

Ustawodawca w
art. 455a k.p.k.
zakazuje
uchylenia
orzeczenia z tego
powodu, że jego
uzasadnienie nie
spełnia
wymogów
określonych w
art. 424 k.p.k.
Jak w związku
z tym wyjaśnił
Sąd Najwyższy w
wyroku z dnia 21

listopada 2017 r., sygn. III KS 10/17, Prok. i Pr. 2018/1/10, „sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w przypadkach:

- stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej;
- niemożności zmiany wyroku z powodu reguły ne peius,
- konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.

Przyczyną wydania wyroku kasatoryjnego nie mogą być braki materiału dowodowego, a także braki argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji”.

W rozpatrywanej sprawie żadna z takich okoliczności nie występuje – brak jest

bezwzględnych
przyczyn
odwoławczych
(nie wskazuje
na nie także
odwołujący), nie
zachodzi
potrzeba
przeprowadzenia
przewodu
sądowego w
całości
(obwiniony w
ogóle nie
wskazuje na
potrzebę
uzupełnienia
postępowania
dowodowego w
jakimkolwiek
zakresie), a także
nie zachodzi
niemożność
zmiany
orzeczenia z
powodu reguły
ne peius.

Jak się
niespornie
przyjmuje, treść
przepisu art.
455a k.p.k.
świadczy o tym,
że uzasadnienie
orzeczenia nie
decyduje o tym,
czy możliwa jest
jego kontrola
instancyjna.

Kontrola taka
zawsze jest
możliwa i Sąd
odwoławczy
musi
przeprowadzić ją
w pełnym
zakresie,
oczywiście z
uwzględnieniem

treści art. 434
k.p.k.,
wyłączającego z
uwagi na
kierunek
odwołania
czynienie
jakichkolwiek
ustaleń na
niekorzyść
obwinionego.

Dokonując takiej
kontroli, Sąd
Apelacyjny jako
punkt wyjścia
przyjął, iż
uznając winę
obwinionego
odnośnie
wszystkich
zarzucanych mu
przewinień
dyscyplinarnych,
Komisja
Dyscyplinarna
tym samym
przyjęła za
własne ustalenia
Rzecznika
Dyscyplinarnego,
iż obwiniony:

- dopuścił się
zawinionego
podejmowania
czynności z
nieuzasadnioną
zwłoką odnośnie
postępowań w
sprawach (...),
czym wyczerpać
miał znamiona
przewinień
dyscyplinarnych
z art. 222
pkt 4 ustawy
o komornikach
sądowych,

- dopuścił się
zawinionego
nieterminowego
podjęcia
czynności, o
których mowa
w art. 767§5
k.p.c., odnośnie
postępowań w
sprawach (...),
czym wyczerpać
miał znamiona
przewinień
dyscyplinarnych
z art. 222 pkt 6
ustawy.

Jeśli chodzi o
pierwszą grupę
zarzutów,
stwierdzić
należy, iż
obwiniony w
ramach przyjętej
linii obrony nie
kwestionował
faktu, że we
wskazanych w
dwóch
pierwszych
zarzutach
sprawach
istotnie nie były
podejmowane
czynności
egzekucyjne,
zatem
okoliczność ta
jest niesporna.
Treść odwołania
obwinionego
nakazuje
natomiast
zbadać, czy
niepodejmowanie
czynności w tych
sprawach może
być
potraktowane

jako zawinione
zaniechanie ze
strony
obwinionego.

W związku z tym
trzeba zauważyć,
iż w tym zakresie
obwiniony
przedstawił
wyjaśnienia oraz
dowody z
dokumentów.

Komisja
Dyscyplinarna
wprawdzie –
jak była już
o tym mowa
– nie dokonała
w pisemnym
uzasadnieniu
oceny tych
dowodów,
jednak lektura
tego dokumentu
wskazuje, że
dowodów tych
w żaden sposób
nie odrzuciła, a
wręcz
przeciwnie –
lektura części
dotyczącej
uzasadnienia
rodzaju kary
orzeczonej
wobec
obwinionego
jednoznacznie
wskazuje, że
organ orzekający
uznał te dowody
za wiarygodne.

Z dowodów
tych wynika,
że sprawy (...)
zgodnie z
podziałem
czynności

przypisane zostały asesorom komorniczemu, którzy zobowiązani byli czuwać nad ich przebiegiem, natomiast z uwagi na liczne zmiany kadrowe w kancelarii, przechodziły do decernatów innych asesorów, wymagających dopiero wprowadzenia do zawodu. Sprawy te nie zostały przez asesorów zaliczone do kategorii spraw wymagających podjęcia pilnych czynności. Czynności osobiste obwinionego w tych sprawach ograniczały się do: dokonywania podziału spraw i polecenia ich systematycznego przeglądu osobom prowadzącym. Potwierdzają to w pełni przedstawione przez obwinionego dokumenty, których prawdziwość nie budzi

wątpliwości.

Jednocześnie poza sporem jest obiektywnie trudna sytuacja prowadzonej przez niego kancelarii, przejętej od poprzednich komorników, z dużą liczbą spraw czynnych i niezakończonych, a do tego borykającej się z problemami kadrowymi.

W związku z tymi dowodami Sąd Apelacyjny zważył, iż wprowadzie zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych komornik wykonuje osobiście czynności w postępowaniu egzekucyjnym, jednak może zlecić wykonywanie określonych czynności asesorowi komorniczemu (art. 138). Jednocześnie komornik ma obowiązek kontroli wykonywania zadań przez

asesora (art. 153 ust. 5).

W rozpatrywanej sprawie nie budzi wątpliwości, iż sprawy (...) w zgodzie z tymi unormowaniami przydzielone zostały asesorom, którzy następnie zmieniali się w ich toku. Jednocześnie z przedłożonych odpowiedzi asesorów na pisma nadzorcze obwinionego wynika, że obwiniony sprawował nad tymi czynnościami nadzór poprzez nałożenie obowiązku przeglądu otwartych spraw.

W związku z tym stwierdzić trzeba, iż **brak czynności w przedmiotowych sprawach może uzasadniać odpowiedzialność z art. 222 pkt 4 ustawy o komornikach sądowych co najwyżej kolejnych**

asesorów,

którzy zgodnie z prawem i wewnętrznym podziałem czynności mieli obowiązek prowadzić czynności egzekucyjne w tych sprawach i którzy także ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną z mocy art. 225 ustawy. Nie można natomiast z tego przepisu pociągnąć do odpowiedzialności samego B. G., który w sposób prawidłowy powierzył te sprawy do prowadzenia asesorom, zatem nie może odpowiadać osobiście za zwłokę w podejmowaniu przez nich czynności (abstrahując już od tego, czy była ona w jakikolwiek sposób usprawiedliwiona, np. charakterem sprawy czy brakiem aktywności wierzycieli). Odpowiedzialność obwinionego odnośnie tych

postępowań
można w ocenie
Sądu
Apelacyjnego
rozważać co
najwyżej w
kategoriach
przewinienia
dyscyplinarnego
z art. 222
pkt 7 ustawy,
a więc braku
nadzoru nad
zatrudnionymi
asesorami,
jednak jest tu
zupełnie inne
zdarzenie
historyczne i
przy
ograniczeniach
postępowania
odwoławczego
wynikających z
zakresu i
kierunku
odwołania nie
ma możliwości,
by dokonać
takiej zmiany
na niekorzyść
obwinionego w
II instancji. W
tym zakresie
obwinionemu
musiałby być
postawiony
osobny zarzut
przez
uprawniony
podmiot. Brak
takiego zarzutu
bezpředmiotową
czyni ocenę, na
ile czynności
nadzorcze
obwinionego
względem
asesorów były
prawidłowe,

skoro i tak
nie można mu
przypisać
odpowiedzialności
za to w
niniejszym
postępowaniu.

Inaczej
natomiast ocenić
należy kwestię
zawinionego
nieterminowego
podjęcia
czynności, o
których mowa
w art. 767§5
k.p.c., odnośnie
postępowań w
sprawach (...) Sama kwestia
nieterminowości
czynności w
tych sprawach w
okresach
wskazanych w
zarzutach
zredagowanych
przez Rzecznika
Dyscyplinarnego
jest ponownie
niesporna,
natomiast jeśli
chodzi o kwestię
zawinionej
odpowiedzialności
obwinionego za
ten stan rzeczy,
to przede
wszystkim
podkreślić
trzeba, iż
zgodnie z art.
138 ust. 2
pkt 7 ustawy
o komornikach
sądowych
asesorowi w
ramach
prowadzonej

egzekucji nie wolno dokonywać czynności związanych z nadaniem biegu skardze na czynność komornika, o których mowa w art. 767 § 5 k.p.c., oraz w sprawach, w których przepisy o skardze na czynność komornika stosuje się odpowiednio. Czynności związane z nadaniem biegu skardze obciążają zatem zawsze osobiście komornika, czyli w niniejszej sprawie – obwinionego.

Dokonując oceny, czy zaniechania w tych sprawach można ocenić jako zawinione, Sąd Apelacyjny ponownie zdecydował się odwołać do wyjaśnień samego obwinionego i dokumentów przedstawionych przez niego w toku postępowania. W związku z tym zauważyć

należało, że sam obwiniony w sporządzonych osobiście pismach adresowanych do Prezesa Sądu Rejonowego P. (1) w P. wskazał, że przekazanie skarg z naruszeniem terminu z art. 767§5 k.p.c. wynikało z omyłkowego odłożenia akt (por. k. 27 – sprawa (...), i omyłkowego potraktowania akt sprawy (...) jako odłożonej (k. 29), natomiast odnośnie sprawy (...) komornik nie potrafił wskazać żadnej przyczyny, która usprawiedliwiałaby nieterminowe przekazywanie akt ze skargą (k. 25) – a więc takiej przyczyny, którą można by uznać za niezależną od obwinionego i której w żaden sposób nie mógł zapobiec (przyczyną taką mogłoby być przykładowo znajdowanie się akt w sądzie czy niemożność funkcjonowania

kancelarii
wskutek
nieprzewidzianych
okoliczności, jak
siła wyższa – nie
takiego jednak
nie miało tu
miejsca). Z tych
wyjaśnień
obwinionego w
sposób
oczywisty
wynika, że po
stronie B. G.
każdorazowo
doszło więc do
**oczywistego
niedbalstwa.**
Prawidłowe
organizowanie
pracy kancelarii
tak, by skargi
otrzymywały
terminowo bieg,
jest bowiem
wyłącznym i
osobistym
obowiązkiem
komornika. Co
więcej,
obwiniony sam
przyznawał w
pismach, że
uważał
dotychczasową
praktykę
kancelarii w
tym zakresie
za niewłaściwą,
skoro
każdorazowo
wskazywał
prezesowi sądu
na
wprowadzenie
od początku (...)
r. w bieżącej
pracy kancelarii
procedury
mającej na celu

„ całkowite
wyeliminowanie
ryzyka
przekazywania
Sądowi z
opóźnieniem
wpływających do
komornika skarg
na czynności
komornika w
trybie art. 767
k.p.c.”. To, że
procedurę taką
można
opracować,
mieściło się
zatem w
kompetencjach
obwinionego i
zaniechanie w
tym zakresie,
skutkujące
opóźnieniami w
przekazaniu
skarg we
wskazanych
wyżej sprawach
, **uzasadnia
przypisanie
mu
przewinień
dyscyplinarnych
z art. 222 pkt
6 ustawy o
komornikach
sądowych.**
Podkreślić
zarazem trzeba,
iż dla konkluzji
tej nie ma
żadnego
znaczenia
okoliczność, czy
wskutek
opóźnienia
doszło do
negatywnych
skutków dla
dłużników, ani
też to, czy

opóźnienia
miały charakter
incydentalny –
te okoliczności
mają bowiem
znaczenie
wyłącznie z
punktu widzenia
wymiaru kary,
a nie oceny
zawinienia.

Zarazem trzeba
się zgodzić z
obwinionym, że
**przewinienie
dyscyplinarne
dotyczące
sprawy (...)
zostało mu
przypisane
częściowo z
naruszeniem
zasady
nullum
crimen sine
lege** . Trzeba
bowiem
zauważyć, iż
nieprzekazanie
skargi miało
miejsce od (...)
r., jednak w tym
czasie zmianie
uległ stan
prawny istotny
dla ustalenia
zakresu
odpowiedzialności
obwinionego.
Ustawa z dnia
22 marca 2018
r. o komornikach
sądowych weszła
bowiem w życie
dopiero 1
stycznia 2019
r. (art. 306),
natomiast przed
tą datą

obowiązywała
ustawa z dnia
29 sierpnia 1997
r. o komornikach
sądowych i
egzekucji.
Porównanie
zakresu
zachowań
penalizowanych
jako
przewinienia
dyscyplinarne w
ustawie dawnej
(art. 71) i
obecnej (art.
222) prowadzi
do
jednoznacznego
wniosku, że
katalog
zachowań
penalizowanych
został znacząco
rozszerzony w
obecnym stanie
prawnym m. in.
przez dodanie
osobnego
deliktu
opisanego w art.
222 pkt 6.
W poprzednim
stanie prawnym
nie było
odpowiednika
tego przepisu.
Można
wprawdzie
rozważać, czy
nieprzekazanie
akt ze skargą
nie mogłoby być
penalizowane na
podstawie art. 71
pkt 2 lub 5
dawnej ustawy,
jednak trzeba
zauważyć, iż
takie

zachowania są dalej osobno penalizowane (art. 222 pkt 4 i 11), zatem skoro racjonalny ustawodawca zdecydował się wskazać jako osobny delikt z art. 222 pkt 6, to uważał dotychczasową regulację w tym zakresie za niewystarczającą – inaczej trzeba by uznać zapis art. 222 pkt 6 za superfluum ustawowe, co jest nie do pogodzenia z zasadą racjonalnego prawodawcy. Stąd też zgodzić się trzeba z obwinionym, iż za zachowania związane z nieterminowym przekazaniem skargi nie może on odpowiadać dyscyplinarnie przed 1 stycznia 2019 r.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie obwinionego od stawianych zarzutów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>popęlnienia deliktów dyscyplinarnych, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Kompletny materiał dowodowy, oceniony ponownie przez Sąd Apelacyjny w ramach postępowania odwoławczego przez pryzmat zarzutów odwołania, pozwolił na uniewinnienie obwinionego od dwóch pierwszych zarzucanych mu czynów z art. 222 pkt 4 ustawy o komornikach sądowych, opisanych w tiret pierwsze i drugie wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego. Materiał ten uzasadniał też zmianę okresu czynu opisanego w tiret szóste</p>	

wniosku. Brak było natomiast podstaw do uwolnienia obwinionego od odpowiedzialności za przewinienia dyscyplinarne opisane w tiret trzeciej do szóstej – jako niewątpliwie zawinionych, co zostało wyżej przedstawione. Doprecyzować jedynie należało, że orzeczona kara upomnienia dotyczy jedynie tych przewinień, za które obwiniony został ostatecznie uznany za winnego.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, by ingerować w wymiar kary wobec obwinionego. Ta część rozstrzygnięcia została należycie uzasadniona, także i obwiniony nie sformułował w tym zakresie żadnych merytorycznych zarzutów. Orzeczona kara jest najłagodniejszą z katalogu

organu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Rozstrzygnięcie o winie obwinionego odnośnie przewinień dyscyplinarnych z art. 222 pkt 6 ustawy (z zastrzeżeniem dotyczącym okresu popęlnienia ostatniego z tych czynów), wybór rodzaju kary.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z przyczyn wcześniej wskazanych zarzuty odwołania w zakresie dotyczącym ww. czynów okazały się nietrafne, uzasadniając jedynie zmianę okresu popęlnienia czynu opisanego w tiret szóste wniosku Rzecznika		

<p>Dyscyplinarnego. Brak podstaw z art. 433§1 k.p.k., uprawniających do orzekania poza granicami zarzutów odwołania.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana orzeczenia organu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1 Uniewinnienie obwinionego od przewinień dyscyplinarnych z art. 222 pkt 4 ustawy (tiret pierwsze i drugie wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego), zmiana okresu popelnienia czynu opisanego w tiret szóste wniosku, doprecyzowanie zakresu orzeczonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Powodem zmiany jest częściowe uwzględnienie</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	<p>Częściowe uniewinnienie obwinionego oznacza, że koszty postępowania dyscyplinarnego w tej części obciążają Krajową Radę Komorniczą w W., a to zgodnie z art. 259 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych. Jeśli natomiast chodzi o pozostałe koszty, to zgodnie z art. 624§1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zdecydował się zwolnić obwinionego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadającej od niego części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Podstawą takiego rozstrzygnięcia są względy słuszności – Sąd zważył, iż do kontroli odwoławczej w pełnym zakresie mogłoby w ogóle</p>	

nie dojść, gdyby
Komisja
Dyscyplinarna
prawidłowo
przedstawiła
motywy swojego
rozstrzygnięcia,
w sposób
odpowiadający
treści art. 424
k.p.k., o czym
była już
wcześniej mowa.

7. **PODPIS**

P. G. P. G. P. M.